

Era timpul florilor

Mircea Cărtărescu

cu vremea, ai capătat statutul de mare putere.
cu trecerea timpului, mi-ai împânzit bulevardele de ambasade, consulate și reprezentanțe
iar azi, pe șoseaua dorințelor mele
îți trimiți ochii albaștri ca două mercedesuri spălate proaspăt
cu parbrizele înfulecând frunzișul roz de castani.

ai devenit o mare putere străină.
din zodiac, sateliții tăi mă fotografiază în mii de poziții, îmi spionează secreția insulinei
iau interviuri până și trusei mele de bărbierit
și îmi învrăjesc de moarte numele cu prenumele, vârsta cu sexul
anotimpul cu troleibuzul, tiroida cu steaua
pe când în crivățul de pink floyd îmi beau cu orbire cafeaua.

de-acum, până și șoferului tău mă adresez cu efendi
până și lustragiului tău îi dau voie să-mi zică băiete
îi spun da, massa, gulerașului tău cu dantelă
îi croiesc și agrafei tale de păr rochii din zeci de metri pătrați de vitrină
vin într-un suflet când lenea ta clopoștește...

parcă ești un păun, cu bucureștiul înfocat în spatele tău.
hoteluri clipind, damele pâlpâind, pietrele din pavaj absolvind cibernetica
ministerele, institutele, tarabele respirând pulberea aurie a cinematografelor dizolvate
în aer
amurgurile cele mai galbene
zorii cei mai negri
moartea cea mai statistică rostogolindu-și buclele prin fundațiile
și canalele și metrourele și anemia și stressul albastru
al magazinelor de radiouri, televizoare, pick-up-uri, casetofoane,
microfoane, discuri, căști, șteckere, prize amestecate în saliva unei
nostalgii de culoarea locomotoarelor de serviciu încremenite lângă
peroanele gării obor
și până și pensionarii cântarelor de precizie
și toți invalizii care vând ilustrate în relief și lozuri în plic
s-au lepădat de mine pentru râsul tău înțolit, sastisit,
inamic.

lasă-ți lumea ta uitată,
așterne un strat de pudră peste imperiul tău ieșit ca un coș pe tenul bronzat al amicitiei
noastre
declară-mă independent,
să mă descurc cu rezervele mele de manioc, patate și tapioca,
convertește-mă în ceva mai puțin dureros,
învelește-mă cu o floarească mai caldă,

flutură-ți pleoapa ca o scânteie electrică și îndoaie-ți genunchiul
ca să îmi pot pune în fine pe roate
afacerea mea cu ezitări colorate
în serile acelea care, zice-se mai revin...

(era timpul florilor
era anotimpul dragostei
era deceniul războiului nuclear
era crima perfectă din zece mâine mititei
era ali-baba și cei douăzeci și patru de ani
era pieptul tău gri trecând cu un decibel de rasă în zgardă
era o flacără de magneziu îmbrățișând o petardă.)

ai devenit, femeie, o mare putere străină.
ai devenit marea iubire a plămânilor mei
ploaia mea te curbează în orice boabă, apartamentul meu este cutia ta de pantofi
ție îți trimite în fiecare zi ura mea trandafiri cu bilet,
pre tine moartea te iluminează
imperiul bancar și discret,
cauciucată zarază.